

VI KEELAND &
PENELOPE WARD

Andere plannen

Vertaald door Karin Pijl



AMSTERDAM · ANTWERPEN

Hoofdstuk 1

Presley

‘Ben je al van die zuidelijke types tegengekomen die je altijd in films ziet? Zoals Ryan Gosling in *The Notebook* of Matthew McConaughey in... al zijn films?’

Ik zuchtte en legde mijn mobiel op het bed, zodat ik me kon uitkleden terwijl ik via de speaker met mijn beste vriendin Harper belde. ‘Nee. Maar gisteren in het postkantoor sprak ik ene Huck. Hij had zo’n zwaar accent dat ik eerst dacht dat hij een buitenlander was. Ik heb me zelfs bij hem verontschuldigd en gezegd dat ik alleen Engels sprak. Dat vond hij niet grappig. Ík klink toch niet zo, hè?’

‘Alleen als je te veel drank ophebt. Sommige mensen gaan onzin uitkramen als ze te diep in het glaasje hebben gekeken. Jij begint lizig te praten en zegt dingen als *howdy*.’

‘Niet waar! Maar ik heb deze week een man ontmoet die dat wel doet: Atticus Musslewhite.’

‘Heet hij echt zo?’

‘Echt. Hij werkt hier als monteur bij het tankstation. We hebben op dezelfde middelbare school gezeten, maar volgens mij herkende hij me niet. Hij nam me van top tot teen op met zo’n strootje in zijn mondhoek. Vervolgens tilde hij zijn hoed op en zei: ‘Howdy, mooie dame. Welkom in Beaufort. Als je iets nodig hebt, bel je Atticus maar, moppie.’

‘O mijn god. Pak je spullen en kom onmiddellijk terug.’

Ik lachte en ging op het bed zitten om voor de airconditioner mijn sneakers uit te trekken. ‘Ja, nog geen Ryan Gosling. Maar ik ben blij dat ik thuis ben. Toen ik besloot hiernaartoe terug te verhuizen, was ik bang dat het dorpsleven niet meer bij me zou passen. Maar het voelt alsof ik voor het eerst in jaren ontspannen schouders heb.’

‘Hmm... Misschien moet ik dan ook maar naar Beaufort verhuizen. Mijn masseur heeft zijn tarief verhoogd naar honderdvijftig dollar per uur.’

‘Na een paar dagen zou je hier gillend gek worden. Het tempo ligt hier veel lager dan jij aankunt.’

Harper zuchtte. ‘Ik vind het vreselijk dat je zo ver weg bent. Maar ik ben blij dat je je er zo prettig voelt. Hoe is het in The Palm Inn?’

Ik keek om me heen in de kamer waarin ik verbleef. Hij verkeerde in betere staat dan de meeste andere kamers in de B&B. De verf bladderde van de muren, het tapijt was zo versleten dat je helemaal geen patroon meer zag en in het door termieten aangevreten houten raamkozijn zat ’s werelds meest waardeloze airconditioner. ‘Eh... het kan wel wat liefdevolle aandacht gebruiken.’

‘Hoelang denk je dat het opknappen gaat duren?’

‘Weet ik niet. Ik moet eerst weten hoeveel geld we erin kunnen steken. Daarna gaan we plannen. Maar het moet wel klaar zijn voordat ik aan mijn onderwijsbaan begin.’

Ik had een parttimebaan op de plaatselijke middelbare school gevonden als docent kunst en fotografie. Iets heel anders dan het glamourvolle leven dat ik in New York had geleid, waar ik een galerie had gerund en mijn eigen foto’s en kunst had geëxposeerd. Maar van nature was ik helemaal geen glamourtype en ik keek ernaar uit om les te geven in iets wat ik fantastisch vond.

‘Dat komt vast goed,’ verzekerde ze me. ‘Mijn vriendin kan alles.’

‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

‘En hoe gaat het met de liefste jongen van de wereld?’

Ik had mijn zevenjarige zoontje een paar weken voor het einde van het schooljaar van school moeten halen toen mijn huurcontract afliep en we hiernaartoe verhuisden. In Beaufort was het schooljaar al afgelopen, maar hij moest nog een aantal dingen afmaken, en dus gaf ik hem thuisonderwijs – om de tweede klas goed af te ronden.

Ik glimlachte. ‘Alex is gelukkig. Hij heeft meteen al vrienden gemaakt. Ik was bang dat het moeilijk voor hem zou zijn totdat hij in de herfst naar school zou gaan. Maar mijn moeder nam hem mee naar een lunch met haar vriendin en de kleinzoon van die vriendin, en die twee konden het meteen goed vinden. De afgelopen dagen hebben ze samen football gespeeld. Ze willen allebei bij het junioren-footballteam en gaan deze zomer naar hetzelfde kamp. Toen die jongen hoorde wie Alex’ vader en oom waren, werd hij ineens een soort beroemdheid.’

‘Voor welk team speelt Alex’ oom ook alweer?’

‘De Broncos.’

‘Speelde Alex’ vader daar ook?’

‘Nee. Hij speelde bij de Jets. Zo ben ik destijds in New York beland, weet je nog?’

‘Jets, Mets, Nets – ik heb geen idee waar al die teams vandaan komen.’

Ik lachte. Dat was ook iets wat hier in het Zuiden anders was dan in de grote stad. In New York was American football een sport die je in bars op televisieschermen keek. Hier was het een soort religie. Op vrijdagavond zat de hele stad op de tribune – niet alleen familie en vrienden van de kinderen die speelden. Vóór zijn blessure, acht jaar geleden, was mijn ex Tanner in de tweede ronde van de NFL-selectiewedstrijden gekozen. Zijn broer was twee jaar ervoor in de eerste ronde geselecteerd, en hun vader had ook vijftien jaar in de NFL gespeeld. Toen ik bijna tien jaar geleden met Tanner naar New York verhuisde, had ons stadje al tweeënvijftig kinderen naar de NFL gestuurd. Dat zouden er nu vast nog meer zijn.

‘Wat moet er van mij worden?’ zei Harper. ‘Ik mis je nu al en

je bent nog maar zes dagen weg. Je weet dat ik niet genoeg van mensen hou om nieuwe vrienden te maken.'

Ik glimlachte. 'Jij hebt genoeg vrienden.'

'Geen echte, zoals jij.'

Ik zuchtte. Harper had gelijk. Zij was de reden geweest dat ik de afgelopen twee jaar in het noorden was gebleven. In de zes jaar dat ik nu gescheiden was, had Alex' vader ons nooit een reden gegeven om te blijven. Hij zag zijn zoon zelden, ook al woonden we in dezelfde stad.

'Ik mis jou ook. Maar je komt toch gauw op bezoek?'

'Natuurlijk. Ik kan niet wachten.'

'Oké, nou... zo slaan we ons er dus doorheen – uitkijkend naar vakanties en bezoekjes. Maar luister, ik moet opschieten. Alex is bij zijn nieuwe vriendje aan het spelen. Ik heb de zolder van de B&B net opgeruimd en moet nu echt gaan douchen. Het was er zo warm en vies. Volgens mij stink ik. Het is hier zo heet dat je een hagedis kunt grillen.'

'Eten ze daar hagedis?'

Ik gniffelde. 'Bij mijn weten niet, maar mijn moeder zei dat laatst, en Alex keek haar aan alsof ze twee hoofden had. Hij zal even aan het taaltje hier moeten wennen.'

Ze lachte. 'Ik spreek je over een paar dagen, "moppie"!'

'Doei, Harp.'

Nadat ik had opgehangen, stroopte ik mijn yogabroek langs mijn klamme benen af, trok de string uit mijn bilnaad en ging voor de gammele airconditioner in mijn kamer staan. Het ding produceerde het equivalent van een slappe ballon vol warme lucht. Ik moest 'een aircoman zoeken' aan mijn kilometerslange to-dolijst toevoegen, wilde ik de zomerhitte overleven.

Op het nachtkastje stond een Bose-speaker. Ik had de muziek zachter gezet toen mijn mobiel ging, en 'SexyBack' van Justin Timberlake werd overstemd door het luide gedreun van de gammele airco. Ik liep ernaartoe om de muziek harder te zetten, maakte mijn paardenstaart los en ging weer voor de airco staan. De lucht blies mijn blonde haar naar achteren, zoals in de

videoclip van Beyoncé. Ik sloot mijn ogen en begon op het ritme van het nummer te bewegen.

Het leek een eeuwigheid geleden dat ik voor het laatst had gedanst. Ik was er altijd dol op geweest. Op de middelbare school was ik de leider van de dansgroep, en Harper en ik gingen af en toe samen naar een danceparty. Maar echt dansen? Dansen alsof er niemand keek? Dat was jaren geleden. En dus gaf ik me eraan over. Waarom niet? Ik was de enige persoon in de B&B en de jaloezieën waren dicht.

Langzaam begon ik heen en weer te wiegen, totdat mijn heupen meededen. Tegen de tijd dat het refrein voor de tweede keer klonk, schudde ik van onder tot boven. Tanner was een billenman geweest. Jaren geleden, nadat Miley Cyrus tijdens de MTV Video Music Awards had getwerkt, betraptte ik hem toen hij er op zijn laptop naar keek. En dus had ik als verrassing leren twerken. Nu ik de rijpe leeftijd van negenentwintig jaar had bereikt, wist ik niet of ik nog zo kon bewegen. Maar toen Justin *'Let me see what you're twerking with'* zong, kon ik me niet meer inhouden. En verdomd, ik kon het nog steeds. En dus ging ik los – ik twerkte met mijn sexy blote billen alsof mijn leven ervan afhing, terwijl de airconditioner mijn haar naar achteren bleef blazen.

Toen het liedje afgelopen was, overviel me een apart, euforisch gevoel, en er verscheen een lach op mijn gezicht. Misschien was het toch wel goed voor me om terug te zijn in Beaufort, South Carolina.

En misschien was naakt dansen net wat ik nodig had.

Of misschien niet.

Ik draaide me om om te gaan douchen, en mijn hart schoot in mijn keel: in de deuropening stond een man. Hij stond relaxed tegen de deurpost geleund.

Ik maakte van schrik een sprongetje en slaakte een ijzingwekkende gil. Mijn zelfverdedigingsmechanisme trad in werking, en ik pakte het eerste wat ik te pakken kon krijgen en gooide het door de kamer. Gelukkig bleek het de Bose-speaker te zijn, en dat ding was beslist effectief. Het harde plastic raakte het hoofd

van de indringer en hij viel bewusteloos neer.

Trillend zocht ik om me heen naar een nieuw wapen, maar ik kon niets vinden. En dus griste ik mijn mobiel van het bed en belde het alarmnummer, in de hoop dat de politie er zou zijn voordat hij bijkwam.

De telefonist vroeg mijn naam en adres en zei dat agenten onderweg waren. ‘Ademt de indringer, Presley?’

Mijn ogen werden groot. Had ik hem vermoord? O mijn god! Ik kon wel kotsen. ‘Dat weet ik niet. Maar hij beweegt niet.’

‘Oké. Blijf aan de lijn. De politie komt eraan. Kun je veilig naar buiten komen?’

Ik schudde mijn hoofd, ook al kon de vrouw me niet zien. ‘Hij ligt in de deuropening en er is geen andere uitweg. In het raam zit een airconditioner.’

‘Oké, probeer rustig te blijven. We praten door totdat de politie er is.’

Ik knikte, maar kon me niet concentreren op wat de vrouw verder zei. Wat nu als ik hem vermoord had? Mijn hart bonkte tegen mijn ribben alsof het probeerde te ontsnappen. Ik tuurde naar de man. Hij was gekleed in een jeans en een overhemd, maar zijn gezicht was weggedraaid, en vanuit de hoek waarin ik ineengedoken zat, kon ik hem niet goed zien.

Toch kwam iets me vreemd voor. Indringers waren doorgaans niet zo goed gekleed, toch? Hoorde hij geen panty over zijn hoofd te hebben en kleren te dragen die vies waren van jarenlang op straat leven en drugs gebruiken?

Op mijn tenen sloop ik naar hem toe om hem beter te bekijken. Op zijn friswitte overhemd zat een borduursel van een klein paard. Droeg mijn indringer een Ralph Lauren-overhemd van honderd dollar?

Ik kreeg een naar gevoel in mijn onderbuik. Ik moest zijn gezicht zien. ‘Ben je er nog?’ vroeg ik door de telefoon.

‘Ik ben er. Is alles oké?’

‘Ja, ik ga wat dichterbij hem staan. Hij is nog steeds buiten westen en ik wil zijn gezicht zien.’

‘Oké, blijf aan de lijn en kijk of je veilig langs hem heen naar buiten kunt gaan.’

Ik knikte. In het besef dat ik nog steeds naakt was, trok ik het laken van het bed en sloeg dat om me heen. Vervolgens zette ik een aarzelende stap naar voren en wachtte om te zien of de man bewoog. Dat deed hij niet. Dus zette ik nog een stap en daarna nog een, totdat ik zo dichtbij stond dat ik naar één kant leunend het weggedraaide gezicht van de indringer kon zien.

Ik hapte naar lucht.

‘Presley? Ben je er nog?’ vroeg de telefoniste van de alarmdienst. ‘Is alles oké?’

‘O mijn god!’

‘Wat gebeurt er, Presley?’

‘Volgens mij is het Levi!’

‘Ken je de indringer?’

‘Ja. Hij is de broer van Tanner.’

‘En wie is Tanner, Presley?’

‘Mijn ex-verloofde.’

‘Hoe heet Tanner van zijn achternaam?’

‘Miller.’

‘Miller?’

‘Ja.’

‘Oké. Dus de man op de grond is Levi Miller?’

‘Ja.’

‘Dezelfde naam als de footballspeler?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Nee, niet dezelfde naam als de footballspeler – hij is de footballspeler. Volgens mij heb ik net een Super Bowl MVP¹-quarterback vermoord.’

‘Het gaat wel,’ gromde Levi vanuit de andere kamer naar de ambulanceverpleegkundige.

De politie had ons uit elkaar gehaald en me gevraagd in de keuken te gaan zitten terwijl ze hem in de aangrenzende woon-

1 MVP: *Most Valuable Player*

kamer hielden. Ik tuurde om de politieagent heen die tegenover me zat, om te zien wat er gebeurde.

‘Meneer, u bent bewusteloos geweest. Mogelijk hebt u een hersenschudding opgelopen. Bovendien moet u gehecht worden.’

‘Ik loop wel even naar dokter Matthews verderop in de straat. Hij kan me hechten en nakijken.’

De ambulanceverpleegkundige fronste. ‘Dat is geen goed idee. We moeten u naar het Memorial brengen.’ Ze probeerde verband om zijn hoofd te wikkelen.

De politieagent was klaar met aantekeningen maken en klapte zijn notitieblok dicht. ‘Dus u wist niet dat het de broer van uw ex-verloofde was toen u hem aanviel? U herkende een beroemde footballspeler niet?’

‘Ik heb hem niet aangevallen, zei ik toch? Ik was aan het dansen toen hij binnenliep. Hij heeft nu een volle baard, zo had ik hem nog nooit gezien. Ik werd bang en pakte het eerste wat ik te pakken kon krijgen en gooide dat naar zijn hoofd. Het was een ongelukje. Ik dacht dat hij een overvaller was of zo.’

‘En dat dansen deed u... naakt?’

‘Ja.’

Hij klapte zijn notitieblok open en begon weer te schrijven.

‘Kunt u... dat niet in uw rapport zetten? Het is zo gênant.’

De agent keek naar me op en ging toen door met schrijven. ‘Het zijn gewoon de feiten van de zaak, mevrouw.’

In de andere kamer verhief Levi zijn stem weer, waardoor zelfs de agent tegenover me zich omdraaide in zijn stoel. Levi torende boven de kleine vrouwelijke ambulanceverpleegkundige uit. ‘Geef mij de papieren, dan teken ik wel. Ik ga niet met een ambulance voor een sneetje in mijn hoofd.’

Een van de twee ambulancemedewerkers die zich om Levi hadden bekommerd liep de keuken in en sprak met de agent. ‘De vitale functies van het slachtoffer zijn stabiel en hij weigert behandeling, dus we laten hem ons formulier “Weigering van Noodzakelijke Medische Hulp” tekenen, dan kunnen we gaan.’

De agent klapte zijn notitieblok dicht en keek naar me. ‘Excuseert u mij even.’

Terwijl de ambulancemedewerkers hun brancard en al hun spullen inpakten, sprak de agent met Levi. Hij liet zijn stem dalen, maar ik kon hem toch verstaan.

‘Weet u zeker dat u geen aangifte wilt doen, meneer Miller?’

Levi keek naar mij. Zijn blik was ijzig, maar hij schudde zijn hoofd.

‘Oké. We zullen een volledig rapport moeten schrijven, maar we merken het aan als een huiselijk ongeval.’

Vijftien minuten later liep de laatste hulpverlener de deur uit. De ambulancemedewerkers en de politie waren gearriveerd toen Levi net bij kennis kwam, en ze hadden zich onmiddellijk over hem ontfermd, waarna ze ons hadden gescheiden. Ik had nog helemaal geen kans gehad mijn excuses aan te bieden.

‘Levi, het spijt me verschrikkelijk wat ik je heb aangedaan. Maar waarom stond je naar me te kijken? Dat is gewoon creepy.’

‘Het is moeilijk om niet te kijken wanneer ik een naakte vrouw in mijn huis aantref die staat te twerken. Ik had geen idee dat jij het was.’

Ik sloeg mijn armen over elkaar. ‘Het is óns huis. En ik had ook geen idee dat jij het was. Je ziet er heel anders uit. Je haar is lang, en ik heb je nooit met een volle baard gezien.’ Ik keek omhoog naar de snee in zijn hoofd en trok een scheef gezicht. ‘Je had je door hen moeten laten behandelen. Het bloedt nog steeds.’

‘Hoofdwonden bloeden altijd erg. Het gaat wel.’

‘Ga dan ten minste bij dokter Matthews langs.’

‘Wat doe je hier eigenlijk?’

‘Ik ben terugverhuisd.’

‘Waarom?’

Dat vroeg ik me op dit moment ook af. ‘Omdat het een fijne plek is om mijn zoon te laten opgroeien.’

Hij nam me van top tot teen op. ‘Waarom ben je zo vies?’

‘O. Ik heb de zolder opgeruimd. Toen jij binnenkwam, was ik net klaar.’

‘Waarom heb je dat gedaan?’

Ik fronste mijn voorhoofd. Hij had veel vragen, en sommige leken best logisch. ‘Eh... omdat het een rotzooitje was.’

‘Het maakt de aannemer niet uit of de zolder is opgeruimd – al is het hele huis een zwijnenstal. Het wordt toch afgebroken.’

‘Wat wordt afgebroken?’

‘Dit huis.’

‘Wát? Waar heb je het over?’

Deze keer was Levi degene die verward keek. Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Heb je het bod niet gekregen?’

‘Welk bod?’

‘Voor de B&B. Franklin Construction heeft een bod gedaan dat ruim twee keer hoger is dan de waarde van het pand. Mijn advocaat zei dat hij het naar jou had doorgestuurd. Ik ging ervan uit dat alles in kannen en kruiken was.’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Maar ik wil helemaal niet verkopen.’

Levi zette zijn handen in zijn zij. ‘Nou, dan hebben we een probleem. Ik wel.’